

zpravodaj
JH88
06_08_18

úterý 7. 8. 2018 – hlavní program

16:30 Jiráskovo divadlo 90'

Blok – **Tanec, tanec... a pantomima**

10:30 Sál Josefa Čapka 40'

Divadlo Dagmar Karlovy Vary – **Prostory I. – Sokolov**

14:30 a 21:15 Sál Josefa Čapka 80'

Ty-já-tr/HROBESO – **Amazonie**

13:00, 20:15 a 23:00 Sokolovna 60'

Statické divadlo Ostrava – **Útěk**

16:50, 20:00 a 22:00 Myšárna 50'

Stinné stránky – ZUŠ F. L. Gassmanna Most – **Hra na Zuzanku**

úterý 7. 8. 2018 – doprovodný program

10:00 Hronov a okolí

3. hronovské stopování **Po stopách hronovských pověstí a pohádek** – zábavně naučná stezka dlouhá 3 km – pro děti a dospělé

15:00 park A. Jiráska 50'

Divadlo Víti Marčíka – **O Zlatovlásce** (pohádka pro děti)

18:50 Divadelní stan za Radnicí 80'

Divadlo Víti Marčíka – **Labyrint světa** (představení s loutkami)

20:30 park A. Jiráska

koncert **Warování**, Velké Poříčí (pop-punk)

22:00 park A. Jiráska

koncert **Heebie Jeebies**, Hronov (ska-punk'n'rollový cirkus)

23:15 Divadelní stan za Radnicí 50'

koncert **Blondýna**

Chvalo zpěv na studentské divadlo

Do divadla chodím (velmi zjednodušeně řečeno) s nadějí, že se tam vyskytne pronikavé umělecké dílo nebo tam dojde k hlubokému a čerstvému setkání s lidmi (nebo aspoň jedním člověkem).

Pronikavé umělecké dílo se vyskytuje vzácně. Je to pochopitelné – mnohé divadlo o něj ani neusiluje, a když některé ano, zřídka se v jeden okamžik sejdou náročné předpoklady, bez nichž se vysoké ambice nenaplní: estetická zdařilost, pracovitost, uvolněnost, odpoutanost, štěstí, atmosféra...

Čerstvé setkání přichází častěji. Také vyžaduje štěstí, pracovitost a další faktory, ale ne v takové míře. Hlavní je jakýsi duch radostné komunikace, upřímného sdílení, nabídka otevřeného hledání...

Už asi třetím rokem se v Hronově (i Písku) zdaleka nejčerstvěji a nejradostněji setkávám se studentskými divadly. V prostoru mezi nimi a diváky (nebo aspoň jedním divákem – mnou) chvílemi radost doslova tryská. Nebývá to radost omezená naivitou, tupostí, nebývá zatěžkaná nepřiměřenými ambicemi, a hlavně: nebývá falešná, manipulativní. Bývá pokorná, veselá, občas zdravě drzá, neotesaná. Dochází k opravdovým

radostným impulzům, komunikaci o překot, šťastným kontroverzím, dokonce i radostným nedorozuměním.

Přestože jsem lehce protivným estétem, studentská divadla (některá, mnohá), vesměs esteticky nedotažená, pro mě většinou s přehledem překonávají všechny ostatní „pracovanější“ události.

Letošní totálně čerstvá show na závažné a složité téma „Návrat nežádoucí“ i letošní slavnost performativnosti „Už brzy dozpívám“, to pro mě byly gejzíry hloubkové radosti. Krásným setkáním byl i malý černý „Šťastný princ“ i temněji a technologičtěji pojatá studie „Asi jsme špatně odbočili“.

Nadšeně gratuluju aktérům a závidím učitelům, kteří navzdory obvyklým školním podmínkám společně se studenty takhle upřímně i kvalifikovaně hledají, vzájemně se rozvíjejí, chlastají, žijí.

Petr Odo Macháček

Mohl jsem být pouličním sígrem. Zachránil mě dramataák

Rozhovor s pedagogem ZUŠ F. L. Gassmanna v Mostě, režisérem, organizátorem festivalů a otcem tří dětí Pavlem Skálou

Kdy ses rozhodl, že chceš dělat dramatickou výchovu?

Když jsem byl na stavebce ve druháku, byl na školní nástěnce inzerát, který ohlašoval nábor do dramaťáku. Tehdy jsem vůbec nevěděl, co to obnáší, myslel jsem si, že jde o hraní divadla. Musím říct, že ten inzerát mě zachránil před tím, abych se úplně zvrhnul (smích). Tehdy vedla dramaťák v Liberci Azalka Horáčková. Posílala nás na festivaly – učila nás se dívat. Na prvním Hronově jsme se potkali s kamarády a ve stanu u Stovky vznikl nápad udělat společnou inscenaci. Protože jsem k divadlu tíhnul pořád víc a víc, jeden čas jsem byl až v osmi souborech. Prostě mě to bavilo, a protože jsem neměl úplně jednoduché dětství, tak mě to i zachránilo, abych se nestal jenom nějakým pouličním sígrem. A měl jsem výborné učitele. Nejdřív Azalka, pak Pavlína Kordová, která za mě platila dramaťák – ty peníze jsem si odpracovával u ní na zahradě tím, že jsem kopal betonové schody. V Liberecké ZUŠce jsem pochopil, že dramaťák není o inscenacích. Vytvořili jsme si komunitu lidí, která doteď funguje. Pak jsem se přihlásil do Mostu, kde jsem rok dělal stavařinu, projektoval. To mě ale vůbec nenaplněovalo, tak když se mi naskytla možnost, že bych šel učit do ZUŠky na nějaké dvě hodiny týdně, hned jsem kývl. Teď máme tak plno, že nejsme schopni nová děcka pobírat.

Kolik skupin v současné době vedeš?

Osm skupin na ZUŠce a pak mám ještě tři skupiny na pedáku – ale tam se jedná spíš o metodickou než praktickou práci. Nejmenším dětem v ZUŠ je šest let, těm nejstarším dvacet. Pak se skupiny dělí ještě na třídy a soubory. Už v Liberci, kam jsem chodil do dramaťáku, jsem se naučil, že půlka toho, jak to děláme, je i to všechno, co můžeme vidět. Takže se se svými dětmi snažím co nejvíc navštěvovat festivaly – pokud je to jen trochu možné, tak na celou dobu. Koukáme se, bavíme o inscenacích. Menší získávají zkušenosti s festivaly na Nanečisto, který pořádáme. Snažím se je nevést k soutěžení

Vaše inscenace jsou oceňovány jak publikem, tak odbornou porotou na krajských a celostátních přehlídkách zejména pro svou autenticitu. Jsou to tedy studenti, kdo přichází s tématy?

Musím říct, že jo. Kdybych jim dával svoje témata, muselo by to být o tom, jak je česká politická scéna na hovno, že nesouhlasím se současným stavem, s tím, jak se k sobě lidé chovají. Myslím si, že pro mladé jsou ta témata jiná, pichlavější – v určitých ohledech. Kdybych jim jenom předkládal svoje témata, tak se nikdy nemůžeme dobrat autenticity na jevišti, civilnosti. Když už děláme nějakou inscenaci, snažím se abychom nehráli divadlo, jak hrajeme divadlo. Chci, aby byli na prknech za sebe. Proto si myslím, že je na našich inscenacích vidět, že děcka o nich přemýšlí, jsou schopná diskutovat, a to je podle mě to nejdůležitější. Dramatická výchova sice obsahuje inscenační proces, ale osobnostně-sociální rozvoj je neoddelitelnou součástí. Není to o tom, že si vezmu dramatický text a začnu na něm dělat. Letos jsme tu se Hrou na Zuzanku, kterou jsem třeba já vůbec nechtěl dělat, přestože si myslím, že je velmi aktuální. Ale byl jsem souborem přehlasován. Než jsme vůbec začali zkoušet, každý přicházel se svými návrhy scénografie, rozebírali jsme jednotlivé postavy, situace. Tahle příprava trvala tři měsíce. Snažím se, aby si děcka osvojila základy práce s textem a situací, aby si do budoucna třeba mohl někdo z nich založit svůj vlastní soubor.

Takže největší množství práce se udělá během geneze?

Myslím, že ano. Setkávám se i se soubory, které pracují jinak. Vezmou text a jdou rovnou do prostoru inscenovat. To mi ale přijde škoda, zejména kvůli hercům, kteří si tak, podle mě, ze zkoušení odnesou mnohem míň. Ačkoli se může stát, že jakékoli naše představení bude mít hodně diváků, kteří ho budou hejtít, tak já vím, že proces, kterým si studenti prošli, je pro ně mnohem přínosnější, než nějaký postup na přehlídkách. Pro mě je mnohem důležitější, že hrajeme u nás v Mostě, že máme vyprodáno, protože i tím se toho spoustu naučí.

V jak úzkém kontaktu jste s mosteckým publikem? Víím, že jsou skupiny, které ve svém domácím městě prakticky neúčinkují. Je tedy vaše působení založené i na tom, že se snažíte podpořit tamní kulturu? Pamatuji si, že kdysi prohlásil, že Most je město na pokraji kulturní smrti.

/smích/ Jo, to si myslím doteď. Když jsem v Mostě začal učit, tak mě samozřejmě s mým ksichtem – vypadám mladě a ještě jako floutek – spousta lidí nebrala vážně. Chodilo na nás tak pět diváků, rodičů. Po tom, co se naše první inscenace začaly dostávat na národní přehlídky, začali chodit i místní. Pomáhají tomu taky přehlídky které pořádáme, stejně tak benefice, na které zveme další soubory. Teď máme stabilně 50 až 100 diváků.

Jelikož se věnujete hlavně autentickým tématům, občas se nevyhnete kontroverzím.

Ony to nejsou zas až takové kontroverze. Spíš jde o témata, která visí ve vzduchu, ale nikdo o nich nemluví. Třeba třináctileté holky, které posílají nahé fotky přes zprávy. Rozvíjeli jsme okolo tohoto problému téma mezilidských vztahů, které dostávají hrozně na zadek kvůli tomu, že je nevnímáme jako důležité. Lidé se setkávají pořád méně a méně. Ale nechci generalizovat.

V Mostě jste nedávno založili Divadelní klub Školka. Jak se takový projekt vůbec zrodil?

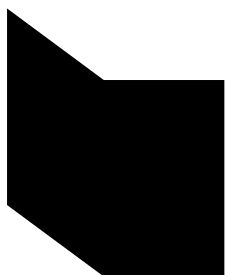
Máma má dříve žákyně, dnes už kolegyně, měla volný prostor v budově bývalé školky. Původně jsme přemýšleli, že bychom si tam zařídili zkušebnu, ale první, co majitelka prostoru řekla bylo: „Uděláte tam divadlo“. Na financování a přestavbě se podílela velká spousta lidí.

Pomohlo vám finančně město?

Ne. A ani nechci. Chtěli jsme úplně nezávislou scénu. Most má 68 000 obyvatel a přitom chybí jakékoli kluby. Živé koncerty se hrají minimálně. Místa setkávání se tedy omezují na nákupní střediska. Ale pokud má někdo potřebu cokoli udělat a předvést, nemá šanci, pokud nechodí do ZUŠky. Pro mě je důležité, že můžu ten prostor nabídnout komukoli, kdo bude chtít. Pak tam máme ještě profi scénu, kde profesionálové dělají kvalitní komorní divadla. Plánů je ještě velká spousta. Vzniklo to na bázi lidí, proto nechci, aby byl náš klub financovaný městem. Nesnažíme se vydělávat. Každopádně kdyby nám chtěl někdo přispět, potřebujeme spoustu nové techniky (smích).

Vít Malota

Maj to loutkový divadlo rádi

Rozhovor s Tomášem Souradou a Marianou Matějčikovou ze souboru MajTO

Jak přišel nápad se Šťastným princem?

Tomáš: Olinka (Strnadová) chtěla Šťastného prince vždycky udělat jako divadlo a já s Májou jsme se se Šťastným princem taky tak různě setkávali a líbil se nám od první chvíle, kdy nám ho Olinka kdysi dávno přečetla. Já jsem ho pak slyšel na recitační soutěži a letos jsem ho viděl i divadelně zpracovaného od jiného souboru. A tak to vyplynulo, že jsme zůstali my dva jako hlavní představitelé.

Jak přicházely jednotlivé nápady? Jedná se spíše o předmětové divadlo, než o loutky: skleničky, obraz, kameny, různé symboly. Nebo vlaštovka ztvárněná jen rukama...

Mariana: S tou vlaštovkou se to vědělo hned od začátku.

Tomáš: Nám bylo jasné, že vlaštovka nemůže být obrázek vlaštovky, ať už plošná loutka, nebo figura. A tak Mája začala studovat, jak vlaštovky lítají, a nastudovala to věru dobře...

Máte někde u domu vlaštovky?

Mariana: Nemáme, ale jela jsem tam, kde byly. Vyhledala jsem si místo, kde jsou vlaštovky, pozorovala je a pak jsem si to jejich lítání zkoušela.

Máte velmi citlivý light design. Kdo je jeho tvůrcem?

Tomáš: Náš kamarád Karel Šefrna, který zpracoval Wildovo dílo a napsal nám scénář, nám věnoval mnoho osvětlovacích a osvětlených rad. Takže to osvětlení je v podstatě jeho práce. A při představení je to velká práce pro Olinku, která to všechno musí zvládat, zatímco dělá ještě další věci.

A písničky?

Tomáš: Většinu písniček psal Karel Šefrna, tu Andělskou si prosadila Olinka, takže text je její. Čili to byla spolupráce Karla a Olinkou.

Jak dlouho spolupracujete?

Tomáš: Jestli se nepletu, tak čtvrtým rokem.

A proč se soubor jmenuje MajTO?

Mariana: To je hodně složité...

Tomáš: Nejprve jsme byli ve třech Na To Maj, pak se přidali ještě další dva Es Te Na to Maj a pak tři odpadli, takže loni a letos jsme MajTO. Jsou to zkratky jmen: Mája - Tomáš - Olina, ale zároveň to znamená, že Maj to loutkové divadlo prostě rádi a zároveň, že to ještě musí dozkoušet, dovymyslet, dopřipravit a MAJTO!

Jana Soprová

nápady
krááásný
poezie příjemný
takakorát
světloastín vlaštovka
něha

Recenze

V klasice ukrytá krása!

Většinou se sice hrdě řadím mezi příznivce divadla současného, sebevědomě hlásajícího nové formy, radikální interpretace a třeskaté aktuální obsahy. To ovšem neznamená, že se občas nenechám rád dobrovolně okouzlit a následně svěst špičkově provedeným konzervatismem. Inscenace Šťastný princ žamberského divadelního uskupení MajTo, je ukázkovým příkladem nenápadného inscenačního skvostu, jehož krása vyrůstá z hluboké inscenační tradice.

Proslulá literární předloha Oscara Wilda, jejíž žánrová kvalifikace do kategorie pohádky je podobně problematická jako v případě řady děl Hanse Christiana Andersena, je v drammatizaci Karla Šefrny přetavena v imaginativní scénickou miniaturu pro dvě hlavní postavy a sdílený part vypravěče. Strůjcem pohlcující atmosféry, jež s vábivou sugescí působí na diváky velké i malé, je v umělecké gesci režisérky a scénografky Olgy Strnadové především výtvarná složka inscenace, jejíž podoba je výrazně ovlivněna uměleckou tvorbou legendárního básníka jeviště Jeana Costeaua.

Francouzský šarm k jevištní ozvěně Wildeovského dandismu velmi dobře pasuje, a ve Šťastném princovi je s velkou důsledností aplikován do všech úrovní vrstevnaté inscenace, která i na skrovné časové ose necelé půlhodiny dokáže uvěřitelně a bez nátlaku rozehrát široké spektrum lidských emocí.

Moje původní děsivá představa divadelní resuscitace domácí televizní pohádkové estetiky ve stylu ložské Oslí kůže bere naštěstí velmi rychle za své, a já se v klidu mohu pohroužit do meditativní posmutnělosti mnohokrát již vyprávěného příběhu.

Scénografie je zde příkladně podporována divadelním svícením, které by žamberští mohli bezpochyby vy-

Vizuálně přitažlivé
scénické vyprávění.
Ale zavřel jsem oči
a slyšel jsem stejně
poutavou rozhlasovou hru.

Michal, Praha

Už druhá věc, ze které jsem dneska naměkko. Tak jednoduché a přitom funkční.

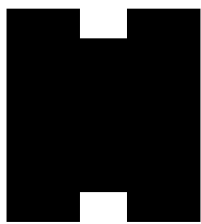
Zuzka, Brno

učovat, práce s objekty je subtilní a nenásilná, přesto však přehledná i ze zadních řad. Hudební nástroje kromě své primární funkce zdatně suplují jí i úlohu scénických prvků. Kostýmy především naplňují dominantní estetický řád příbuzný principům černého divadla a pomáhají posílit divákovu koncentraci na detail.

Živě produkovaná hudba, jejíž nástrojové obsazení rovněž přispívá k retro audiovizualitě inscenačního projektu, nenásilně podporuje přirozenou emocionální sdělovanost, aniž by ji infikovala nežádoucím balastem kýče. Malý problém jsem měl se zpěvy, které místy přece jen prozrazovaly dílčí artikulační nejistotu, či možná únavu hereckého dua, a rovněž i s některými písňovými texty, z nichž čněly občasné, nejspíš překladové neobratnosti.

Výše uvedené postesknutí je však jediné, které mohu oběma sympatickým umělcům ze Žamberka uštedřit. Oba se totiž stali přirozenými součástmi reliktu minulých tradic tím, že je bez okolků přijali za své. Mariana Matějčíková svou Vlaštovku obdarovala upřímnou něhou, nenucenou lehkostí pohybu a autentickou srdečností, jež by dojala i všech cyniků krále, a Princ Tomáše Sourady byl neokázalou androgynní kombinací Siddharty a Doriany Graye, jenž i na malé ploše přesvědčivě demonstroval všechny odstíny komplikovaného charakteru. Jejich spojením pak vznikla čirá krása, jež mne skoro donutila hledat pod očima krůpěje. Žamberku, díky!

Petr KlariN Klár

Chci vyprávět muzikou

Rozhovor s autorkou inscenace Asi jsme špatně odbočili... Barborou Maksymovovou

Co bylo dřív: obsah, nebo forma?

První byla předloha, určitě. Narazila jsem na povídku od Raye Bradburyho Kosa, která se mi hrozně líbila a chtěla jsem ji nějakým způsobem předat dál.

Co tě na ní nejvíc zaujalo? Čím tě oslovila?

Asi tím, jak je svým způsobem nadčasová, tajemná, a přitom docela reálná. Je v ní Bradburyho mystika.

Když to srovnám s vašimi minulými inscenacemi, všiml jsem si značného posunu ve formálním uchopení. Dali jste si za cíl co nejvíce experimentovat?

Ne, vzniklo to tak, že celý náš soubor už odchází (holky maturují a jdou na vysoké školy), tak se Jarka (Holasová, vedoucí souboru – pozn. redakce) rozhodla, že dá každému nějaký samostatný projekt. Pro ten si potom každý mohl přizvat ostatní a začít to dávat dohromady. A „technično“, to v plánu asi úplně nebylo. Jak jsou tam ty pin-arty, tak například v iQLANDII se dělají obrovské – takové, do kterých se obtiskne celý člověk. A já to s nimi strašně chtěla hrát. Dokonce jsem psala do té firmy. Byli moc vstřícní, ale když jsme se dozvěděli, že jeden takový pin art váží 300 kilo a stál by kolem půl milionu, usoudili jsme, že na to ZUŠka asi mít nebude. Proto jsme zvolili cestu minimalismu.

Takže současná podoba jevištního tvaru vychází z nedostatku financí.

V podstatě jo. A taky jsem to nechtěla dělat jako divadlo pro jednoho diváka. Mým prvním záměrem, když jsme se bavili o tom, jak to celé uchopit, bylo vypovídat co nejvíce skrze muziku. Chtěla jsem to zkusit.

Je to tvá úplně první režie?

No, nevím, jestli je úplně moje. Samozřejmě mám Jarku, která mě dost koriguje a posouvá správným směrem. Bez ní by to určitě nedopadlo.

S jakými problémy ses setkávala během zkoušení?

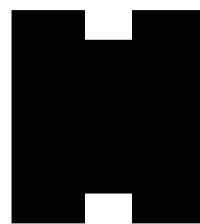
Nejdřív s finančními (smích). Asi nejtěžší bylo nevzdat to, pořád hledat nápady. Třeba když se podíváš na jeviště, tak zjistíš, jak je tam vlastně hrozně moc věcí, bez kterých by se to nemohlo uskutečnit. Museli jsme vyřešit problém s kamerou – tak, aby snímala všechno potřebné a ty obrazy byly na plátně alespoň trochu čitelné – to byl hroznej mordor (smích).

Do jaké míry je pro tebe stěžejní hudba? V inscenaci jako hudebník vystupuješ, zároveň jsi autorkou hudby a říkáš jsi, žeš chtěla skrze muziku i vyprávět.

Mohla by být ještě propracovanější. Věřím, že pro někoho může být i otravná, jak se pořád opakuje, ale to je záměr. Chtělo by to na všechno víc času. Zkoušeli jsme jen hodinu týdně. Ale jsem za tu zkušenost hrozně ráda.

Vít Malota

pinart efektní
autíčko jemné
atmosféra atiché
kontemplativní
BrutalAssault
zajímavé efekty

Recenze

Otisky lidských osudů

Na jedné straně Ray Bradbury se svou povídkou Kosa, na druhé straně jaroměřský soubor JakKdo (není na Hronově nováčkem, už tu v minulých letech představil Kdes holubičko lítala a Musí to být?). Poměřují si síly... Odchovanci Jarky Holasové se objevují na přehlídkách amatérského divadla pravidelně. Rozhodně nejsou nominováni ze setrvačnosti, ale proto, že každý rok přicházejí s originálními náměty a novými neokoukanými divadelními principy. Po loňské adaptaci Čapkovy povídky Šlápěj souboru Mlkrle s dvěma meotary a kytarou tentokrát přijela ženská sekce, která zvolila ještě sofistikovanější technologický set. Ve scénografii a zvukomalbě figuruje looper na kouzlení se zvuky kytary a hlasu, a pokud jde o vizuální stránku, kombinuje tzv. pin art (3D ocelové otisky), snímání minikamerou a projektovaný na plátno. Autorkou a režisérkou je Barbora Maksymovová, která získala na Loutkářské Chrudimi ocenění za koncept inscenace.

Jaroměřští se většinou ve svých projektech literaturou, na níž odkazují, spíše jen inspirují. Vždy se snaží svérázným způsobem uchopit téma a vytvořit určitou atmosféru, která diváky magicky přitáhne. To se daří se střídavými úspěchy. Ovšem Ray Bradbury se zdá pro takový soubor dobrou volbou, a bezpochyby i jistou výzvou. Kdo zná Bradburyho a jeho sci-fi a fantasy příběhy, ví, že příběh samotný bývá úmyslně pouze naznačen, že mu jde více o vytvoření atmosféry iracionálních strachů či nejistot, balancující na hranici hororu, a současně proplétá děj nějakým výrazným existenciálním motivem. I povídka Kosa je tohoto typu, ale už v názvu nabízí jistý klíč.

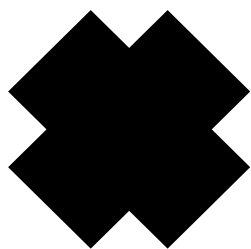
To název inscenace Asi jsme špatně odbočili... na první pohled nesignalizuje nebezpečí, spíše potenciální dobrodružství. Chudou rodinu, která se náhle ocitne „v ráji“, kde se nabízí nečekané dědictví a hojnost, sice tato okolnost zaskočí, ale na děsivou podstatu věci přicházejí až postupně. Režisérka namíchala koktejl mozaikovitého vyprávění, z něhož postupně

Forma zajímavá, ale vše až únavně stejné.

Michal, Praha

pochopíme, že se otec rodiny ocitl v podobné situaci jako převozník do říše mrtvých. Nástroj, který musí kosit, aby zachoval koloběh zrození – dozrávání – smrt, má logickou a neúprosnou funkci. Osudovost je daná, nevyhnutelná. Do kontrastu k vyprávění, které může působit střípky rodinné historie až dojemně, staví odtahité, technicistně chladné prostředky. Ať už je to postava Smrti (hudebnice v černé kůži, která *nehraje*, ale prostě jen ovládá veškerou audiovizuální stránku, tedy celou *techniku* světa), či pin-artová hračka, vytvořená tisíci špendlíků, do nichž můžete otisknout cokoli živého i neživého, aby obrazec vzápětí jedním dotykem nenávratně zmizel. Nejistota, která provází mnohé diváky, pokud jde o samotný děj, skládaný z výkřiků a útržků vět, a chvílemi až nepříjemný stereotyp hudebně-zvukového doprovodu, může některé z diváků i odradit. Jiní – mezi které patřím i já – se ale ochotně nechají strhnout záhadnou, nejistou atmosférou a zároveň formálním experimentem, který si pohrává s bohatstvím výrazových prostředků, jež má k dispozici. Věřme, že i v budoucnosti budou jaroměřští odbočovat na různé nevídané cesty...

Jana Soprová

Z vlastní zkušenosti vycházíme jen částečně

Rozhovor s Eliškou Fejkovou a Dominikou Fucíkovou ze souboru ZDIVADLA

Můžu se zeptat, kolik vám je?

V září dvacet.

V prosinci dvacet.

Tak už máte tu osmnáctku za sebou. Zpracovávaly jsme své zkušenosti?

Určitě ne všechny, ale inspirovaly jsme se i samy sebou.

Naše jsou většinou ty nejméně drastické zážitky...

Jak tento projekt vznikl?

Byla to trochu z nouze ctnost. V souboru byla rozdaná představení a role. A my s Domčou jsme zůstaly tak zvané na ocet. Tak jsme řekly naší dvorní režisérce Terce Agelové, jestli by pro nás neměla nějaký text. A ona řekla, že by chtěla dělat něco autorského. Tak jsme měly několik sezení, kde jsme tvořily formou volných asociací. Terka nám kladla otázky, my jsme na ně odpovídaly. A ona pak z toho zpracovala finální text.

Nebo nám dávala domácí úkoly... Napište, co si o tom myslíte. Napište pohádku.

Třeba ty pohádky, které v představení zazněly, jsou naše.

Bylo už od začátku jasné, že budete hrát o dospívání?

Jo, Terka přišla s tím, že ji to téma zajímá. A nás se to v té době dost týkalo, tak jsme svolily.

Nás se hlavně v té době týkalo téma hloupého Honzy. A vysoké školy. Hodně diskutované téma.

Ta témata jsou asi u každé generace stejná.

Na to jsme přišly, když jsme hrály v knihovně, a měly jsme tam publikum 50+ a možná i 60+. Hrozně jsme se bály, že se jim to strašně nebude líbit a ve výsledku jsme měly hodinovou diskusi, kdy diváci říkali, že jsme jim připomněly, že to nebylo tak jednoduché, jak si dnes pamatují. A ta témata jsou stejná. Že to vidí na svých dcerách.

Líbil se mi ten text v úvodu...

To je Terezčin hlas. Ona je autorka, je to takový manifest.

Posunuly se vám za tu dobu, co představení hrajete, priority? Proměnilo se to věkem?

Ty vysoké školy máme takřka vyřešené, to je za námi. Chystáme se do prváku.

Kam?

Já jdu na psychologii.

Já jdu na marketingovou komunikaci.

Takže ne divadlo?

Nakonec ne.

A jak je to se vztahy s rodiči? Jsou to vaše problémy?

Většinou ne.

Pasáže, kdy tam mám jen taťku a nemám tam mamku, jsou mi hodně cizí, protože já mám s rodiči skvělý vztah. Takže to bylo spíš to, co jsme slyšely o kamarádek a spolužaček.

Takhle ve dvojici jste hrály poprvé?

Samy dvě jsme hrály poprvé. Ale známe se dlouho.

Už chystáte něco nového? Nebo s rozcházíte do různých stran?

To se dobře ptáte. My se vůbec nerozcházíme, naopak. Připravujeme další nízkorozpočtové představení, zase bude autorské.

Je v raném stádiu, ještě nemá ani název.

Režisérka je stejná – Tereza Agelová, ale budeme tentokrát tři.

Jana Soprová

Recenze

Do stejné řeky vstup?

Inscenace ostravského souboru ZDividla Už brzy dozpívám, mě k bezbřehému nadšení dokázala vyšponovat již v květnu, na celostátní přehlídce experimentujícího divadla Šrámkův Písek, kde bez pochyb patřila k tomu nejlepšímu z letošní programové kolekce. Podařilo se princess punkovému projektu podobně uspět i v rozhicované atmosféře Sokolovny Hronov?

Už brzy dozpívám je minimalistickou coming of age jevištní odyseou, která žánrově smilní s prvky divadla poezie, autorskou stand-up komedií i záměrně humpoláckou variantou objektové animace. Její nezpochybnitelnou předností je vynikající textová předloha, vzešlá z úzké spolupráce členek hereckého dua a režisérky a dramaturgyně inscenace Terezy Agelové, která s okouzující lehkostí a odzbrojujícím nadhledem mísí motivy pohádkové s všedně denními a leckdy dost brutální komiku s občasnými podtóny životní skepse.

Naštěstí nic ale není ZDividlům vzdálenější než káravě zdvižený ukazovák morality. Intenzivně oceňuji, že jejich způsob umělecké komunikace témat typických pro dospívání nemíří jen na vlastní vrstevníky, ale svou schopností žádoucího zobecnění, ostrého stříhu i břitké pointy nekompromisně zasahuje mnohem širší divácké spektrum. Evokace vlastního dospívání je okamžitá, a i já si teď mohu s nelíčenou radostí (spolu s Adinou Mandlovou) rozjařeně vysknout: „Dneska už se tomu směju“!

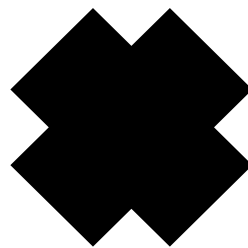
Sebelepší dramatická předloha by se ale nikdy nemohla přerodit v jednu ze zásadních událostí divadelní sezony, kdyby nebyly adekvátně naplněny i další nutné předpoklady úspěchu. Ideální funkčnost minimalistické výpravy i kostýmního řešení uznaným trylkem z Philipa Glasse ocenily i autority oboru Zdeňka Brychtová a Petr Odo Macháček, zvolený soundtrack vytváří další ironickou vrstvu díla, stopáž je přiměřená danému formátu, a gradaci inscenace pokládám za bezproblémovou.

Hodně mě to navnadilo, ale odcházela jsem trochu zklamaná. Z toho dobrého nápadu mohly princezny vytěžit víc.

Zuzana, Brno

Možná to bylo divadlo, možná výpověď, ale chlamal sem se jak cyp!

Michal, Praha

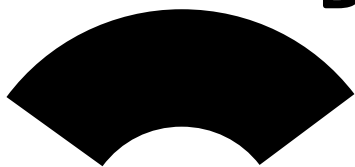
Precizně realizovaná režijně-dramaturgická koncepce Terezy Agelové naštěstí zvysoka kašle na samoučelné tvůrčí exhibice, a plně se soustředí na ukočirování rtuťovitého herectví zúčastněných dívek. Povedlo se, a holky mezi sebou mají chemii nikoli nepodobnou populární rap punkové dvojici Čokovoko. Dominika Fucíková je na jevišti výrazově subtilnější, introvertnější, intelektuálně sebeironická, a její doménou je především jednání slovem. Eliška Fejková je potom ryzím klaunem, jehož skvěle zvládnutá nonverbální komunikace vibruje bránicemi a bere dech. Obě náctileté Divy pak doslova excelují v neolympijské soutěžní disciplíně „Jevištní interpretace vulgární mluvy“ – jejich podání je graciózní a přesvědčivé tak, že i puritánům znějí jak verše Hrubínovy.

Největší síla povedeného kusu se pak logicky skrývá ve společné jevištní jednotě těchto divadelních Blíženců. Ta sice v premiérovém uvedení na žhnoucí půdě hronovského festivalu ještě místy haprovala, stejně jako srozumitelnost některých replik, další reprízy pak již vše uvedly do žádoucí vysoké formy. I mistr Yoda by zatleskal.

ZDividla jsou od teď má oblíbená řeka!

Petr KlariN Klár

chápu
přesný prdel
inspirace
jetokost
bradavky
mokrý toneřeš

Dnešní vnitřní vyprázdněnost lidí je ještě větší

Rozhovor s představitelem Evžena Oněgina Petrem Mikeskou

Jak se cítí profesionálové na festivalu amatérského divadla?

Musím říci, že je to náročné. Mám úplně strašnou trému. S amatérským divadlem mám zkušenost už proto, že jsem z něho také vyrostl a mnoho amatérských představení, která jsem viděl, bylo skvělých. Jde o lidi, kteří dělají divadlo s nadšením, nikdo je k tomu nenutí, hrají divadlo, protože to chtějí dělat. Člověk má pak pochopitelně obavu, jak taková konfrontace dopadne. Měl jsem větší trému než obvykle. K amatérskému divadlu mám jednoznačně kladný vztah.

Jste poprvé na Hronově?

Nepamatuji si to. Jestli jsem tu někdy byl, tak je to hodně dávno v mých amatérských časech. Možná jsme se tu něčeho účastnili během studií. Vlastně, občas jsme hrávali v Hronově s Městským divadlem Mladá Boleslav. To bylo ovšem mimo termín Jiráskova Hronova.

Má Evžen Oněgin současnému divákovi co říci?

Bohužel jo. Bohužel proto, že si myslím, že vnitřní vyprázdněnost doby je ještě větší než ta, kterou popisuje Puškin ve velkých městech, ať už je to Moskva nebo Petrohrad. I dnes existují lidé, kteří mají všechny předpoklady stát se výjimečnými, ale svojí energií a nudou – nuda je pro to docela dobré slovo – svoji budoucnost ničí. Stejně tak má Oněgin velké schopnosti a dovednosti a musí dopadnout tak, jak dopadne, aby pochopil, že přišel o zásadní vztah svého života. Často hrajeme Evžena Oněgina pro mladé publikum a pak s nimi o hře občas diskutujeme. Musím říct, že ji vnímají opravdu velmi aktuálně. Kdyby žil Puškin dneska, tak by tento román, který je autobiografický (nikdy to sice nepřiznal, ale je to tak, Evžen Oněgin je Puškin) psal na Facebooku jako blog. Byl moderní a myslím, že stále je. Snažíme se jeho dílo vzít a kouknout se na ně z pohledu člověka žijícího v třetím tisíciletí.

Evžen Oněgin je hra o lásce. Není však láska dnes už jen pojmem bez obsahu?

Tím, jak hrajeme i pro mladé, mám o nich naopak to nejlepší smýšlení. Jsou vzdělaní, zajímají se o podstatné věci. Všichni říkají, že kdybychom hráli v próze, bylo by to horší. Verše jim vyhovují. Člověk k nim jenom prostě musí najít cestu. Musí je vzít jako partnery. A vůbec si nemyslím, že je pro ně láska vyprázdněným pojmem. To tedy ne. O Oněginovi existuje hezká poučka. On odmítne ji, ona odmítne jeho a mezitím jsou dva plesy. A Marina Cvetajeva říká, že jde o hru o lavičce, na které milenci nikdy neseseděli. Samozřejmě je otázka, co by se stalo, kdyby se Taťána na konci k Oněginovi vrátila. Vztah, o kterém hrajeme, je romantický v tom, že je nenaplněný.

Asi by se konal další souboj...

Myslím si, že takovou povahu Oněgin nemá. Spíš by zase přestal o Taťánu usilovat. Jak říká babička Boženy Němcové: Víme, co máme, až ve chvíli, kdy to ztratíme. To je jeho leitmotiv.

Je Oněgin kasař? Máte plné sály?

Divil byste se, ale ano. Dnešní večerní představení je dokonce naše stá repríza. A musím říct, že všechna představení jsou pro mě, jako pro někoho, kdo stojí na jevišti, esencí divadla. Ten příběh by vlastně mohl být blbý, klidně by to mohla být argentinská telenovela, ale Puškin tam napsal něco, co je elementární. Spousta lidí, samozřejmě především žen, to vnímá a patrně to i zažila. Promítají se do Taťány a asi i ony byly často před takovou volbou. Myslím si, že to dílo samo o sobě je nadčasové a naštěstí o ně diváci pořád ještě zájem mají.

Honza Švácha

Recenze

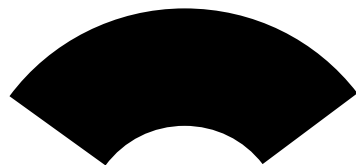
Nekonečný nudný tlach o dešti, Inu a o kravách

Stálo se v parteru, stálo se na balkonech, stálo se v lóžích, tleskalo se, ovace nebraly konce, herci se na děkovačku vrátili snad patnáctkrát. Jen pár opovážlivců se krčilo v sedačkách, protahovali si krční svalstvo, jejich pravá dlaň se neslyšně dotýkala levé a po očku se rozhlíželi, jestli náhodu nejsou ve své troufalosti sami. A vždy, když zahlédli jiného rebela zapasovaného hluboko do polstrování, jejich zrak se společně otočil k nebesům a ramena se pokrčila v němém (ne)porozumění tomu, co právě prožili.

Evžena Oněgina, Khekovu inscenaci kanonického díla světové literatury, přivezli do Hronova profesionálové z pražského divadelního uskupení ANFAS. Soudě dle diváckých reakcí na jejich internetových stránkách a výše popsané pondělní děkovačky, je to představení, které vzbuzuje nadšení, úžas a touhu si Puškinův román přečíst. Ve mně však vzbudil touhu několikrát ze sálu odejít anebo na jeviště cosi vrhnout. Přemýšlel jsem, jestli by bylo lepší tam vrhnout dramaturga, fonetiku nebo finanční kontrolu. Spíše než divadlo verše je to totiž divadlo nesrozumitelně rytmizované deklamace, spíše než divadlo situace je to divadlo do mrtvé vyčerpaného a zbytečně zmnoženého znaku, spíše než divadlo poezie je to divadlo klisé metafor. Spíše než divadlo-výpověď je to zájezdové divadlo titulu.

V neděli jsem psal o tom, že každé divadlo je politikum. I včerejší *Oněgin* byl politické divadlo, zpráva o době, kdy je možno (bez autorských práv autora a překladatele) klasiku vyčerpat a zlomit do podoby kšeftu. O době, kdy se silná témata kvalitního textu mohou zredukovat na sérii pohybových obrazů, přeillustrovaných vtípků a popkulturního hudebního podkresu bez hlubšího vhledu, souvislosti a výkladu. Jsem možná zbytečně naivní, jsem možná zbytečně příkrý, ale jako divák mě takový přístup k divadlu nezajímá, jako režiséra neinspire. A doufám, že těch pár rebelů, s nimiž jsme se po sobě v hledišti při děkovačce otáčeli, také ne.

Ivo Kristián Kubák

Častokrát
jsem se kochal
vizuálností představení a nepotřeboval
jsem poslouchat.

Pavel, Brno

Oněgin by jako romantický klavírista
neuspěl, ale slíbil mi, že se zlepší.

Verča, Praha

První inscenace podle ruského autora, která
se mi líbila.

Pavel, Litoměřice

Tatianin dopis jsme se kdysi museli ve škole
učit zpaměti a byl to opruz. Ten dnešní pře-
klad mě ale dostal, tak dobře se to posloucha-
lo! Doslova jsem to zhlála.

Zuzana, Brno

výborné skvělé
úžasné super
tíseň zážitků
překvapení
krásné
dobré
dilema
poetické
výjimečné
vкусné
igelit
piáno
floutek

Na co myslet, z čeho brát a na co nezapomenout

Seminář V jako VÝTVARNÁ SLOŽKA DIVADLA (lektorka Kateřina Baranowska)

Zavři oči a vnímej

Seminář HM jako HERECKÁ MASKA A SVOBODA NA JEVIŠTI (lektor Štěpán Pácl)

Štěpán Pácl má na Hronově seminář druhý rok po sobě. Jinak a přece podobně, neboť základ zůstává. Dříve než začnu hrát, musím se naučit existovat. Na jevišti, i sám pro sebe.

„Mám několik cílů. Seminář je zaměřený na vytvoření herecké masky. Na přetělesnění a předuševnění. Cvičený tedy vedou k tomu, v první řadě poznat důkladně materiál, který používám. Jak se proměňuje, jak se s ním dá pracovat. A co všechno spoluvytváří existenci na jevišti. To znamená, že se snažíme objevit, co se má na jevišti stát. Pokud je zadán nějaký úkol nebo situace, nejde o to mít všechno připravené dopředu. Důležité je, co se teprve stane, jak zafunguje prostor, jak mě promění a jak mohu takovou vnitřní a vnější proměnu umožnit,“ říká lektor.

Klid

Najdi si místo a dýchej. Pomalu. Pak postupně rozšiřuj svůj rozsah. A než začneš, soustřeď se na jedno místo. Izoluj ten pohyb. Vyzkoušej všechny jeho možnosti. Začneme prsty – palec, ukazováček... Jsou všechny v pohybu? Dobře. Přidej loket se zápěstím, pak jen loket, jen rameno. A pánev. Tělo se probouzí. Každý kloub zjišťuje, co umí. Zjišťuje, že je. Déšť. Krátká přehánka. Těla ožívají. Vnímejte celek. Které části jsou v napětí? Teď – zapoj co největší množství kloubů. A nezapomeň, že využít můžeš všechny.

Hudba

Nech se nést prostorem. Není to tanec, je to pohyb oproštěný od pravidel a zvyklostí. Je to jen to, co vzniká teď a tady. Buď přirozený, vnímej se. V tuhle chvíli jsi jen ty a tvé tělo. Začínáš cítit, jak se ruce a nohy prokrvují. Únava a pot. Po ránu.

Dva

Buďte spolu. Drž ruku dlaní k zemi a druhý položí svou ruku na hřbet té tvé. Jste spojeni. V napětí.

Druhý vede. Vedte pohyb kamkoli, nespěchejte.

Dialog mezi dvěma těly. Hledejte možnosti pohybu.

Ale nepředjímejte, reagujte na impuls.

Druhý jen následuje...

Kolikrát můžeme takový pocit v životě zažít? Pohyb vzniká jen díky vzájemnému napojení. Abych něco obdržel, musím sám dát.

Jako jeden

Všichni v řadě. Vnímejte ostatní. A v tom správném okamžiku, udělejte krok. Jste celek.

Sdílejte rytmus.

Dýchejte společně.

Zavřete oči.

Vít Malota

Nevidět Krále Ubu v islandštině? To nejde!

Novinář Jan Tuna náhodou zavítal na Jiráskův Hronov a ten jej vcucnul jako žába mouchu.

Co vás vlastně přivedlo do Hronova?

Letos to skutečně byla náhoda. Jel jsem z Letní filmové školy a vezl jsem kamarádka do Hradce Králové. Také jsem se chtěl stavit za rodiče v Trutnově. V tu chvíli jsem si uvědomil, že by právě v tuto dobu mohl být Jiráskův Hronov, který miluji a už řadu let se mi nepodařilo se sem dostat. Tak jsem si řekl, že jedu na Hronov a strávím zde alespoň část dne, protože v pondělí už mám nějaké natáčení.

No jo, ale teď je už pondělí večer...

V neděli jsem přijel, stávil jsem se pro rodiče a vzal je s sebou. Viděli jsme Barunka is leaving a šli na Prodanku do parku. Ráno jsem měl odjíždět do Prahy. Jenže jsem se podíval do programu, a to byla chyba. Kromě toho, že miluji zdejší atmosféru a ochotnické divadlo, a vím, že tady potkám kamarády, jsem zjistil, že jsou ještě další skvělá divadla a řekl si: Ne! Život je otázkou priorit. Všechno jsem zrušil, zavola jsem a měl to štěstí, že ještě měli lístky na Oněgina.

Může za to Oněgin?

Pokud jste ještě neviděli Oněgina od divadla ANFAS, určitě na něj jděte. Je to jedno z nejlepších představení, jaké jsem kdy v životě viděl. A to mám divadlo hodně rád a docela do divadla chodím. Byli jsme také na přednášce o Karlu Čapkovi v knihovně a teď jdeme na Šťastného prince. Nejraději bych úplně všechno zrušil, rozbil si stan, který stejně pořád vozím v autě, a zůstal někde tady.

Kolik dní tedy nakonec zůstanete?

Nejdřív to vypadalo na jeden, v tuhle chvíli to vypadá na tři až čtyři. Objednal jsem si nějaké lístky na úterý večer. Takže musím urychlit točení, které mám v úterý přes den. Ve středu bych sice měl psát celý den scénář na čtvrtek, ale zkusím to stihnout rychleji, abych stihnul Krále Ubu. Není přece možné nevidět Krále Ubu v islandštině. Chtěl bych ovšem vidět i Hru na Zuzanku. Je toho hodně. Navíc festival je také o setkávání lidí. A o seznamování. To na festivalech miluji.

Už jste někoho potkal?

Poprvé v životě jsem zde potkal své vzdálené příbuzné ze Slovenska, kteří zde ve středu v deset večer hrají ve stanu v parku. Včera večer jsme seděli po Prodané nevěstě v hospodě a povídali si. Zjistil jsem, jaké skvělé příbuzné mám a že dokonce hrají na Hronově. Ve středu tedy musím být tady. Jsem v sedmém nebi.

Plánujete příští rok přijet na celou dobu?

Určitě bych chtěl. Bohužel to mám časově velmi složité. Kdyby se všechno povedlo, tak bych chtěl příští rok strávit týden na Letní filmové škole a z ní rovnou přijet do Hronova. To by bylo úplně ideální. Dám si to do diáře a udělám pro to maximum. Nikdo z nás samozřejmě neví, co bude. Chcete-li rozesmát Boha, plánujte. Raději tedy nebudu rozesmívat Boha a budu doufat a věřit.

Honza Švácha

Kdo má ryby rád, bude dlouho mlád

Pokud se rozhodnete na chvíli opustit festivalový mumraj, případně změnit jídelníček, vydejte se za rybami. Jen kousek za hranicemi najdete několik občerstvovacích stanic s pstruhy, kapry, rybí polévkou. A věřte, stojí za to.

Kudowa-Zdrój je od Hornova pár minut jízdy, osmnáct kilometrů zvládnete do čtvrt hodiny. A v lázeňském městě a jeho nejbližším okolí hledejte nápis Smażalnia ryb, případně Smażalnia pstrąga. Vyhlášená je třeba ta u Andrzeja (Stefana Okrzei 19, 57-350 Kudowa-Zdrój, web: <http://smazalnia-ryb.pl>), pár set metrů za ní je další vyzkoušená u Jana (1 Maja 91, 57-350 Kudowa-Zdrój).

Jsou to vlastně jednoduché venkovní bufety s jezírky a sádkami, které nabízejí jednoduché menu. Pstruh smažený v kořeněném těstíčku je základ a jediné jídlo u Jana. Andrzej přidá ještě pstruha uzeného, kapra na oba dva způsoby, případně rybí polévku. Jako přílohy pečivo, hranolky, salát. Pivo české a polské, lahvové a plechovkové. Vše na tácu v papírové lodičce a pod širým nebem. Jednoduché, a přitom velmi dobré.

Nemusíte se bát, že byste při placení vykrváceli, celý pstruh vyjde cca na 120 Kč (záleží na váze), s pivem dohromady za 150. Platit můžete českými korunami.

Navíc pokud máte chuť, půjčte si prut a z rybníčku si svou rybu vylovte sami. Jak na to najdete v rybárně popsané i česky.

Snad jediná zvláštnost nás potkala v rybárně u Jana. V jednom stánku si koupíte rybu a nápoje, ovšem pro přílohy a třeba nanuka musíte k stánku dalšímu, který je 100 m daleko na druhém konci areálu. Ale zase, proč se neprojit kolem rybníčku a sádek.

A nelekejte se, že si jídlo objednáte a budete posláni si sednout. Obsluha u Jana vám jídlo, které nejdříve vyloví ze sádky a připraví, donese až ke stolu. U Andrzeje dostanete pořadové číslo a můžete hrát hru, zda zvuk z amplionu je zrovna to vaše číslo a vy se můžete vydat k pultu pro hotovou baštu.

Otevřeno je v pstruhárnách každý den od 10 hodin cca do 22. U Jana mají v pondělí zavřeno.

Dobrou chuť!

Martin Rumler

Zůstaň tu v Hronově, zůstaň tu navždy

Na přání jedné ze čtenářek přinášíme text písně (i s akordy, v původní verzi se vším všudy), kterou hronovský soubor zazpíval v pátek při slavnostním vztyčování festivalové vlajky. Laskavě nám jej poskytl Rostislav Hejzman, který píseň na schodech Jiráskova divadla zapěl a který přidal také vysvětlení, jak skladba vznikla:

„Píseň ‚Hronove, Hronove‘ patří do kolekce dalších dvou písní ‚Ty hronovský kostelíčku‘ a ‚Dyš sem šel z Hronova‘, vydané u příležitosti 195 let divadelnictví v Hronově. Zatímco jsem u lidových písní dopsal melodii (dochoval se pouze text), ‚Hronove, Hronove‘ je píseň umělá, reagující na dění kolem Jiráskova Hronova před několika lety, kdy přicházely zprávy, že tato přehlídka ‚by se měla‘ přesunout do jiného města... Hronovští ochotníci si váží tradic svých předků.“

HRONOVE, HRONOVE

hudba: Rost'a Hejzman

text: Radek Podola

Hraje Divadelní šraml DSJD Hronov

EL TRES PISPOARES

C F C
Hronove, Hronove má rodná vísko,
F G C
jsem od tě vzdálený, v srdci tak blízko...

Hronove, Hronove mé milé město,
jsem od tě vzdálený, v mém srdci přesto.

C F G C
/:A hlavně se vždycky vrať i když rozkopou nám trať,
Ami Dmi G C
vrať se zpátky, vrať se znova, do Jiráskova Hronova. :/

Jiráskův Hronove, fest'áčku hezký,
rádi sem jezdíme na divadlo český.

/:A hlavně se vždycky vrať i když rozkopou nám trať,
vrať se zpátky, vrať se znova, do Jiráskova Hronova. :/

Zůstaň tu v Hronově, zůstaň tu navždy,
Nedovol nikomu, kulturní vraždy.

Jiráskův Hronov mezi sedmi nejlepšími

Mezinárodní nevládní organizace amatérského divadla AITA – IATA slavila nedávno 65. výročí založení. Na kongresu, který se konal v Monaku, udělila řadu vyznamenání. Mezi sedmi festivaly amatérského divadla z celého světa, které byly oceněny, byl vyznamenán festival amatérského divadla s mezinárodní účastí Jiráskův Hronov.

Jiráskův Hronov byl zařazen mezi sedm nejvýznamnějších amatérských divadelních festivalů na světě. “Vybírali festivaly s největším přínosem pro amatérské divadlo. Vybrali tři nezpochybnitelně světové festivaly, Monako, německý Lingen a Toayma v Japonsku. A pak k nim přiřadili čtyři festivaly podle tradice a podle ohlasu domácího i zahraničního. Byly to Scénická žatva Martin a Jiráskův Hronov jako nejstarší festivaly na světě, festival z Kalifornie a festival ze severských zemí, který je každý rok v jedné z nich,” vysvětluje ředitelka NIPOS-ARTAMA a předsedkyně Festivalového výboru Jiráskova Hronova Lenka Láznovská.

Ocenění může podle ní velmi zviditelnit festival ve světě a zároveň přilákat i další zahraniční účastníky a hosty. “A snad už příští rok může ocenění pomoci otevřít seminář pro zahraniční účastníky a nalákat je sem, což bychom chtěli,” doplňuje ředitelku pracovník NIPOS-ARTAMA Karel Tomas.

Martin Rumler

Foto: Jan Bartoň

Velká vodní bitva aneb Pojdme se konečně pořádně zlejt!

Je neuvěřitelné, jaké počasí nám programová rada JH na letošek zařídila. Velice jí děkujeme, ale pořádné zchlazení by se nám všem určitě hodilo.

Máte-li odvahu, a alespoň trochu bojovnou náladu, přijďte **ve středu 8. srpna na hronovské náměstí**. Přesně **v 16:00** se na piazzettě Jiráskova divadla strhne nejvíce osvěžující mela letošního ročníku JH a vy u toho nesmíte chybět!

Pravidla jsou jednoduchá. Doražte vyzbrojeni libovolným vodním dělem, tekutinovou zbraní nebo vhodně vyrobeným H2O granátem a nechte se strhnout adrenalinovým osvěžením přímo v centru festivalu.

Úkol je jasný: osvěžte v co nejkratším čase co nejvíce známých i neznámých. Máte na to?

Vychytávky Honzy H.

= Low cost vodní dělo =

Bo ránu zakup
minerální vodu
s hořčíkem.
Pomůže Ti. Fakt.
Vypij, lahev si nech.

Do výsledného
stavu, tedy přeměny
lahve ve vodní dělo,
stačí 3 kroky.

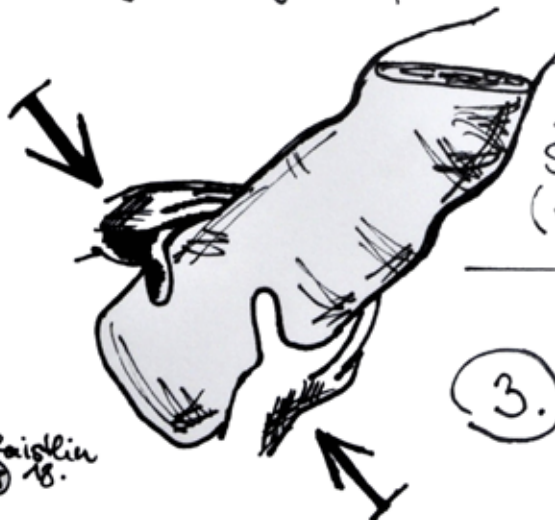
I. Udělej ostrým
předmětem do víčka
díru (cca 3,56 mm).

Můžeš požádat o pomoc někoho dospělého.

II. Naplň lahev vodou a zašroubuj
nyní již perforovaným víčkem.

2.

III. Lukama
stlačuj lahev
(viz obrázek)

3.

Užij si své
low cost vodní
dělo. Osvěž
blízkého svého.

Sponzoři 88. Jiráskova Hronova

Generální partner festivalu

Wikov MGI a.s.

Sponzoři festivalu:

Eurovia CS, a.s.

DEMP-HOLDING s.r.o.

Marius Pedersen, a.s.

STRABAG a.s.

Coroll s.r.o.

MATEX HK, s.r.o.

Petr Maršálek, provádění staveb, Náchod

Office Space Trutnov s.r.o.

Saar Gummi Czech s.r.o.

MADOS MT s.r.o.

SOVIS CZ, a.s.

Trelleborg Sealing Solutions Czech s.r.o.

TSR Czech Republic s.r.o.

Vodovody a kanalizace Náchod, a.s.

Kafekára

Internet2 s.r.o.

DLNK s.r.o.

INS spol. s r. o.

Hašpl a.s.

PRIMÁTOR a.s.

VEBA, textilní závody a.s.

Ráj piva Hronov s.r.o.

Pekařství „U Zvonu“ Náchod

BEZEDOS s.r.o.

Mediální partneři:

Youradio

Český rozhlas Hradec Králové

Informuji.cz

Náchodský SWING

KRÁTCE

Milan Uhde a osudové ročníky JH

Zajímá vás, jak historické události procházely Jiráskovým Hronovem? Na téma „Osudové ročníky“ promluví v úterý 7. 8. 2018 od 18:15 na besedě v malém sále Jiráskova divadla dramatik a někdejší politik Milan Uhde. K tématu můžete zhlédnout také výstavu historických fotografií, která je volně přístupná v informačním centru na Radnici.

Sirény za padlé

Ve středu 8. 8. v pravé poledne se Hronovem, stejně jako zbytkem České republiky, na 140 sekund rozezní sirény. Připomenou tři české vojáky, kteří v neděli ráno zahynuli na misi v Afghánistánu.

Palermo se bouří

Hronovem se šíří zvěsti, že letošní JH bude bez Palerma. Žádáme tedy organizátory (M.S. či P.S.) o objasnění situace.

S pozdravem spolek přátel městečka Palerma

Krizová WC situace

Po nedělním představení Prodaná nevěsta přestalo fungovat čerpadlo u nových WC v parku. Příčina byla zřejmá hned v pondělí ráno: „Nějaký blb hodil do WC mísy umělohmotný obal na panáka, který vyřadil čerpadlo z provozu,“ sdělila Zpravodaji starostka Hana Nedvědová. Organizátoři žádají, aby návštěvníci nevyužívali WC jako odpadkové koše.

NA HRONOVĚ VLÁDNE ZAHÁLKA

!Poděkování technikům ze SJČ!

SouborJakkdo Jaroměř děkuje převelice moc pánům technikům Pavlovi, Milanovi a Dominikovi za rychlou, ochotnou a nezištnou záchranu naší inscenace „Asi jsme špatně odbočili“

Pánové bez vás, vaší redukce a projektoru bychom nehráli!

Děkujeme!

Jarka, Bára, Ančí, Matěj a Terka

Kde se v Hronově Shakesbeer: Julie „zchladit“

Drtí vás strach z předpovědi počasí? Vedrem nemůžete spát? Potřebujete zchladit? Pak pro vás je tato rubrika! (Humor nezaručen)

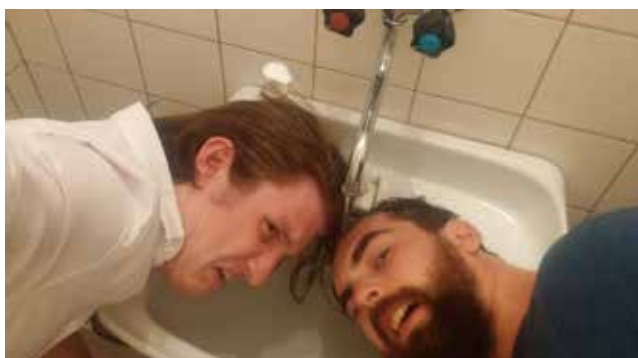
Návod na takové to domácí pokoupáníčko ve třech krocích.

Napustěte.

Vnořte se.

Přizvěte přítele na romantickou koupáčku ve dvou.

Britský divadelní pivovar plánuje expanzi i k nám, a my vám proto představujeme ty nejzajímavější pivní speciály, které nabízí. Dalším pivem je Julie, distribuované se sloganem *Dewy 14°*. V překladu našich anglistů (který neprošel jazykovou korekturou): *Orosená čtrnáctka*.

Druh:

Ovocné čtrnáctistupňové pivo typu Ale

Barva:

Mdlá, šedá. Když však dojde k prvnímu kontaktu se rty, pH se změní a vlivem působení složitých a běžným uživatelům nevysvětlitelných chemických procesů se pivo zabarví do ruda. Připomíná *veronské červené*.

Pěna:

Bílá, krémová, pevná a pružná. Příjemná na dotek.

Vůně:

Pro každého jiná. A cítit může jen ten, kdo už jednou pocítil.

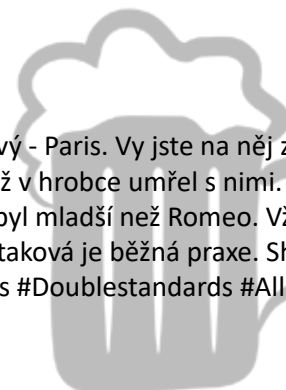
Chuť a říz:

Než pozvednete pivo k ústům, nutně se dostaví pocit provinění a hlavou vám běží myšlenky o rajske zahradě a zakázaném ovoci. Pro polovinu lidí je tohle pivo něco jako kamarádka z komunity, pro jiné láska na celý život.

Dárek:

Panáček plastový - Paris. Vy jste na něj zapomněli, že? On tam totiž v hrobce umřel s nimi. A taky miloval Julii. A byl mladší než Romeo. Vždy jen Romeo a Julie, taková je běžná praxe. Shakesbeer říká NE! #JeSuisParis #Doublestandards #AllLivesMatter

Vít Malota

Velká detektivní soutěž u příležitosti 100. výročí založení republiky

ODHALENÍ:

Destiny's daughter, tedy Eva „Blondýna“ Suková, byla dopadena hned dvakrát. Nejprve policejní skupinou Bambini, která na nebezpečnou pachatelku zaútočila ve skupině a nenechala se uspat libým hlasem úskočné blondýny. Zmrzlina pro každého z detektivů se jeví jako minimální odměna za tak záslužný čin.

Druhou úspěšnou investigativní policistkou se stala mjr. Šárka Elgrová. Protože hronovský komisariát nezná její technicko-taktická data, neví, zda vyplatí za dopadení bombóny či panáčka. Nechtě slečna major vyhledá s žádostí o odměnu teatrokomisaře Švácha a bude jí vyhověno v zákonem povolených mantinelech.

4. kolo: Rudá sabotérka

Speciální kriminální Útvar pro divadlo (ÚD) vyhláší celohronovské pátrání po nebezpečné divadelní pachatelce, která je stíhána pro trestný čin omezování osobní svobody a únosu. Zmíněná pachatelka je známá pod pseudonymem „Inseminátorka“. Umisťuje totiž své nic netušící oběti *in seminario*, čili do semináře. Oběti mužského i ženského pohlaví v nich pozbývají svobody pohybu a jsou často pobytem v semináři skutečně unešeny.

Sprostá podezřelá je zhruba 160 centimetrů vysoká, má ohnivé vlasy a sem tam pihu. Vždy je perfektně vystajlovaná a drží krok s módou. Pohybuje se v nejvyšších kruzích

hned několika přehlídek, libuje si ve veřejných projevech a často pracuje inkognito. Při plánování svých zločinů velmi ráda popíjí kávu ve venkovních prostorách nejen hronovských kaváren. Je členkou tajné sekty OP SNÍ MARŤANA, má úzké kontakty na několik ministerstev a spekuluje se o jejích vazbách na ministra kultury Staňka.

Na dopadení tohoto individua je vysána odměna v podobě sklenky rumu dle výběru teatrokomisaře.

Pozor: Pachatele je možné zatknout pouze mezi 17. a 18. hodinou odpolední.

Teatrokomisař Jan Švácha

Pravidla:

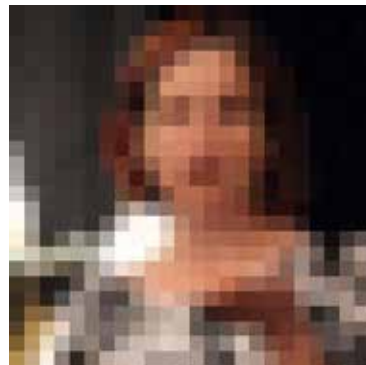
Každý den vyjde ve Zpravodaji ne příliš kvalitní fotografie pachatele zločinu proti divadlu. K fotografii bude vždy několik indicií, podle kterých bude možné dotyčnou osobu identifikovat. Detektivové mají za úkol pachatele najít a zatknout v přesně stanovenou dobu (vyloučí se tím možnost zatčení během představení, bude možné způsobit skandál např. na oficiálním jednání či semináři).

Zatčení probíhá tímto způsobem: Detektiv položí pachateli ruku zezadu na pravé rameno a hlasitě řekne: „Máte právo nevypovídat, ale je vám to prd platné. Jste zatčen!“ Pak si s pachatelem vyfotí selfie, aby měl důkaz o úspěšné akci a pošle snímek do redakce na e-mail jhzpravodaj@gmail.com. Do předmětu své zprávy napíše heslo „DOPADENÍ“.

Pozor: pachatel není nikterak domluven s pořadateli hry a o honu obvykle nic netuší!

V případě justičního omylu se hráč své nevinné oběti druhý den (až bude veřejně správný pachatel) omluví a zaplatí pytlík bombónů nebo panáka Republiky (dle volby obviněného).

První tři úspěšní detektivové budou každý den odměněni a zveřejněni. Celkový vítěz (nejvíce chycených pachatelů) získá v průběhu posledního pátku fotografii redakce a flašku Republiky.

Redakce 88. Jiráskova Hronova 2018:

Redakce: Jana Soprová, Jan Švácha, Vít Malota, Martin Rumler, Petr „Klarin“ Klár (recenze), Ivo Kristián Kubák (recenze), Ivo Mičkal (foto), Martin Kuncl (grafika a zlom), David Slížek (šéfredaktor)

Neprošlo jazykovou korekturou.

Stránky festivalu: <http://www.jiraskuvhronov.eu>

E-mail redakce: jhzpravodaj@gmail.com